

disse forholdsvis smaa og hinanden nær staaende Samfund, som saadanne Landkommuner udgør. Der vil det ikke mindst være af social Betydning, at man saa vidt muligt ordner sig efter § 2, hvilket medfører, at ingen føler sig afhængig af den anden, at den Ret, der gives, er en for alle fælles Ret. Og netop for disse Kommuner vil der ofte være Vanskelighed ved at benytte sig af den Anvisning, som er givet, at man kan anvende § 2 og bruge Refusionsregelen i § 1. I hvert Fald er det min Mening, at der er overmaade mange Landkommuner, som viger tilbage for denne Bestemmelse om at benytte Refusionsreglerne i § 1 ogsaa til Foranstaltninger efter § 2, og som maaske ogsaa har vanskeligt ved at træffe Beslutning om at sætte Grænsen for dem, de anser for de vanskeligt stillede, saa højt op, at det kommer til at betyde noget finansielt afgørende for dem med Hensyn til Refusionsreglerne. Altsaa netop for Landkommunerne og for mange smaa bykommunale Samfund er det, at det er af særlig Betydning, at man letter Adgangen til at benytte § 2 saa meget som muligt, fordi man derved fører Skattebyrderne til disse kommunale Foranstaltninger bort fra det lille kommunale Samfund og over paa det store Statssamfund. Der vil være mange smaa kommunale Samfund, hvor der ikke er nogen særlig Velstand og ikke nogen særlig Fattigdom, hvor altsaa de velstillede ikke har ret meget større Indtægter end de andre. Hvis de da skal bære de $\frac{2}{3}$ af Byrden som Følge af § 2, vil de blive uforholdsmæssigt stærkt belastet, medens derimod Byrden for det lille kommunale Samfund vil blive meget lettere, hvis man flytter Skatten over paa det store Statssamfund og altsaa tilslader, at Afgifterne opkræves hos Statsborgerne som saadanne, d. v. s. der, hvor Indtægten er. Lettelsen bliver des større, jo vanskeligere det lille Samfund er stillet, og jo mindre Rigdom der er indenfor dets Grænser. Derfor giver denne Foranstaltning, med Hensyn til hvilken de Herrer henviser til Købstadforeningens Skrivelse, i Virkeligheden først og fremmest — saaledes som Bestemmelsen om den her er affattet — de smaa landkommunale og bykommunale Samfund Adgang til at faa deres Byrde lettet og til at komme deres Borgere i Møde paa den bedst mulige Maade. Jeg haaber ogsaa, at det ved en videre Drøftelse mellem det ærede Tings Medlemmer og mig skal lykkes os at komme til den samme For-

staaelse heraf, og der var jo forskellige Toner i de ærede Medlemmers Udtalelser, som tydede paa, at Forstaaelse ikke er udelukket. Det ærede Medlem for 5te Kreds (Kragh) henviste med Rette til, at det ved tidligere Lejlighed lykkedes mig at komme til en Overenskomst med Landstinget, som tilfredsstillede mig mere end det, som det ærede Medlems Partifæller i Folketinget havde tilbudt mig.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Belysningsmidlerne udtalte det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper), at han ikke mente, at der var saa overmaade stor Grund til at tage Bestemmelsen herom med, og det ærede Medlem for 5te Kreds (Kragh) mente, at det i alt Fald var en Bestemmelse, som særlig burde gaa ud paa at komme de vanskeligt stillede til Hjælp. Det er selvfølgelig ikke for mig noget afgørende, hvad man bestemmer med Hensyn til § 2, naar blot man vil være villig til at tage Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler med. Jeg synes, at det efter hele Lovens Form er rigtigt, at Paragraffen affattes, som det er sket her, hvor det stilles Kommunerne frit, om de indenfor de finansielle Rammer, der overhovedet er trukne for deres Foranstaltninger, vil vælge at anvende Dyrtidslovens § 1 eller § 2. Men hvis man overhovedet vil mene, at det er rigtigt at vende tilbage til den Affattelse, der var i den første Dyrtidslov, men som man fra alle Sider var enig om at gaa bort fra ved den anden Dyrtidslov, nemlig at Elektricitets- og Gasforanstaltninger ikke burde komme med, finder vi vel nok en Maade, hvorpaa det kan formes. Jeg er i alt Fald af den Opfattelse, at det er vigtigst, at man giver Kommunerne Adgang til ogsaa at regulere Priserne for Belysningsmidler for de vanskeligt stillede, thi det ærede Medlem for 2den Kreds tager fejl, hvis han tror, at de høje Belysningspriser ikke for mange af de allervanskeligst stillede er en alvorlig Byrde. Naar de til deres Arbejde kun kan faa ganske lidt Petroleum til høj Pris og derefter maa ty til et hurtigt nedbrændende Lys, som ogsaa kun kan faas for en høj Pris, vil det virkelig være af Betydning for Arbejdsudbyttet, om Prisen paa disse Belysningsmidler reguleres nedad ved kommunale Foranstaltninger.

Vedrørende Skattebestemmelserne forstod jeg baade det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds, som i Modsætning til de to andre ærede Talere ikke gav disse Bestemmelser deres Tilslutning, saaledes, at de